

andam sparsim & fere vbiq̄ue scripta sacra testari videntur. At vero vt ad Philosophorum peritiores jam perueniamus, ex verbis ipsius Mercurij Trismegisti Pim. I. in sermonum suorum sacrorum, quasi frontispicio hanc Cabalarum opinionem confirmatam habemus. Verba sunt huiusmodi: *Sam Poemander mens diuina potentia*, quibus innuere videtur *Aleph tenebrosus* vel *DEVM* latentem: Tunc sic pergit idem in sua narratione. *Cum hæc dixisset, mutauit formam, & vniuersa subito reuelauit*. His ergo denotat conuersionem *Aleph tenebrosi* in *Aleph lucidum* hoc est mutationem *DEI* latentis in *DEVM* patentem, quod etiam ab effectu per hanc sermonis sui sequelam comprobare videtur. *Cernebam enim* (inquit) *immensum quoddam spectaculum, omnia videlicet in lumen conuersa suaue nimirum & iucundum, quod intuentem me mirifice oblectabat*: Ex quibus luculenter denotat, immediatam lucis diuinæ è tenebris emanationem. Pergit ergo ad operationem istius diuinæ lucis jam patefactæ, dicendo. *Paulo post umbra horrenda obliqua reuolutione subterlabebatur, in humidamque naturam migrabat, ineffabili tunc vultu exagitatam*. Et Psalmista regius hoc idem in suo cantu sic confirmat: *Abyssi præsentia domini timuerunt & conturbatae sunt, ex increpatione tua diffugerunt aquae, à voce tonitruu tui accelerarunt fugam*. Psal. 77. & 104. Hic in primis denotat materiam terræ à periferia ad centrum in meditullio humidæ naturæ subterlabentem, in forma vmbrae horrendæ, postea sic pergit, *inde fumus quidam magnus in sonitum erumpebat, ex sonitu vox egrediebatur, quæ ego luminis vocem existimabam, ex hac luminis voce verbum factum prodiit: Verbum hoc natura humidæ astans eam fouebat*. In hac sermonis sui particula verbi diuini ex lumine tanquam ex patre egressionem denotare gestit: Vbi etiam nobis inferre videtur, quod natura humida seu massa aquarum vitam atque existentiam ab illo verbo acceperit, iuxta illud, *Spiritus domini ferebatur super aquas* (cui Augustinus addit) *igneum iis vigorem impertiens*: Et Diuus Petrus, *calierant prius & terra ex aquis & per aquas consistens verbo DEI*. Hinc igitur videmus, primum lucem diuinam ex reuelatione maiestatis diuinæ apparuisse, tanquam actum omnium primum & sapientiæ virtutem primariam, quæ est formale rerum omnium principium. Deinde vmbra horrendam habemus, quæ à conspectu lucis conturbata subterlabebatur obliqua reuolutione, quæ est indicium principii priuatiui. Denique humidam depingit naturam, cui Verbum lucidum astabat, eamque fouebat: & hæc est principium mundi materiale. Tunc pergit Philosophus iste diuinus, & in Sermonis sui serie ad principiorum secundariorum ex primariis extractionem accedit; Verba eius sequentia sunt hæc. *Ex humidæ autem naturæ visceribus syncerus ac leuis ignis pratinus alta petit, aer quoq̄, leuis spiritus parens mediam regionem inter ignem & aquam sortiebatur, terra vero & aqua, sic inuicem commixta iacebant, vt terræ facies aquis obruta nusquam pateret*. Hinc igitur ex antistitis huiusce sermonis particula colligimus, quod 4. elementa sublunaria ex aquarum gremio sint parta. Porro etiam & alibi euidenter designat Philosophus iste (Pim. 3.) profundus principia hæc primaria tono adhuc altiori in his verbis. *Erat umbra infinita in abyssu, aqua autem & spiritus tenuis in Chaos inerant, floruit autem splendor sanctus, qui sub arena & humidæ naturæ elementa deduxit, grauiæque tenebris submersa, sub arena humidæ refederunt*; vbi per vmbrae infinitam arguit chaos seu tenebras, in quibus inerat potentia diuina; *fecit enim* (dicit David) *tenebras locum suum secretum &c.* Denotat etiam aquam & spiritum tenuem (qui nihil aliud est quam subtilis aqua) & sunt materia secunda inesse in chaos, seu principio potenciali, hoc est materia prima, actum postea de actu primo seu forma informante mentionem facit, videlicet de splendore sancto, ad cuius nutum producta sunt elementa, Dum tamen grauis & tenebrosa materia quæ erat caliginosa aquarum fex ad periferiæ centrum repercussa est. Denique ipse Plato agnouit speciem quandam primariam inuisibilem & informem fuisse rerum omnium materiam primam.

Ad qualitatatum simplicium originis probationem ex sacris literis iam tandem descendam. Quod igitur frigiditas tenebrarum soboles, & à potentia diuina seu DEO occultata sit expirata sic probamus. Flatu suo edit DEVS fortis glaciem (inquit Iob cap. 37. 9.) & latitudinem aquarum coarctat, hoc est, tam nubes quam aquas constringit & condensat, iuxta illud etiam Psalmistæ regii superius allegatum, *fecit tenebras locum suum secretum, & aquis nigerrimis, & nubibus densis circumsepiebat tabernaculum suum, vnde liquet, quod nubes nigerrimæ factæ & condensatæ sint à frigore, quod procedit à DEO latente, vtpote cuius tugurium est nubes densa, vnde fit, vt cum DEVS latere & se abscondere gestit in tenebris, tunc vtatur flatu suo frigido, quo condensare solet, sed & hoc optime à Dauide significatur, vbi legitur.*

Quod DEVS det niuem sicut lanam, pruinam sicut cinerem dispergat, deiciat gelu suum tanquam frusta, coram frigore eius quis consistat? Psal. 147. 16. Ex quibus liquet, quod frigus sit quasi potentia diuinæ, hoc est, *DEI* latentis flatus, cum eiusmodi flatu niues & gelu producit; Porro etiam è regione caliditas prouenit à præsentia splendoris diuini, hoc est, à verbo seu emanatione lucida à DEO in tenebris, Vnde patet, quod vt frigiditas est qualitas congelatiua expirata à DEO latente, sic eius oppositum caliditas sit quali essentialis à DEO patente & se reuelante à tenebris immediate profusa. Quod quidem euidenter ex iis quæ dicta sunt supra declaratur. *DEVS* (inquit Psalmista) *edit niuem sicut lanam, & pruinam disponit sicut cinerem, deicit gelu suum tanquam frusta, coram frigore eius quis consistat? Psal. 147. 16. 17.* Hic ergo narrat frigoris diuini vires, quod in congelatione & coarctatione aquarum & va-

porum